

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 2. maj 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-674/17	Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola Sagen vedrører: 1. Kan det henses til ordlyden af habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, litra e), tillades, at der på grundlag af ansøgninger fra enkelte jægere udstedes regionalt begrænsede dispensationer til såkaldt bestandsplejende jagt? – Har det betydning for vurderingen af dette spørgsmål, at skønsudøvelsen i forbindelse med afgørelsen om dispensationerne retter sig efter en national bestandsplejeplan samt efter den i en bekendtgørelse fastsatte øvre grænse for antallet af nedlagte dyr, inden for hvilken der hvert år kan tildeles undtagelsestilladelser for medlemsstatens område? – Kan der ved vurderingen tages hensyn til andre aspekter såsom målsætningen om at hindre skader på hunde og øge den generelle tryghedsfølelse? 2. Kan tildeling af dispensationer til bestandsplejende jagt som omhandlet i det første spørgsmål begrundes med, at der for at forhindre krybskytteri ikke findes nogen anden brugbar løsning som omhandlet i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1? – Kan der i så fald tages hensyn til de praktiske vanskeligheder ved at kontrollere ulovligt krybskytteri? – Er målsætningen om at hindre skader på hunde og øge den generelle tryghedsfølelse muligvis også af betydning ved vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt der findes en anden brugbar løsning? 3. Hvordan skal den i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, nævnte betingelse vedrørende den pågældende bestands bevaringsstatus vurderes i forbindelse med tildeling af regionalt begrænsede dispensationer? – Skal bevaringsstatus for en art vurderes både i relation til et bestemt område og i relation til hele medlemsstatens	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	GA	08.05.19

	område eller i relation til et endnu større udbredelsesområde for den pågældende art? – Er det muligt, at de i habitatdirektivets artikel 16, stk. 1, fastsatte betingelser for at udstede en dispensation er opfyldt, selv om en arts bevaringsstatus ud fra en objektiv vurdering ikke kan anses for gunstig i direktivets forstand? – Såfremt ovenstående spørgsmål besvares bekræftende: I hvilken situation kan dette komme i betragtning?			
C-138/18	Estron (Forelagt af Vestre Landsret) Sagen vedrører: 1. Skal bestemmelse 2, litra a, til kapitel 90 i den kombinerede nomenklatur sammenholdt med de almindelige tarifieringsbestemmelser 1 og 6 forstås således, at "dele og tilbehør, der i sig selv er varer henhørende under en position i dette kapitel eller i kapitel 84, 85 eller 91", henviser til varer i de firecifrede positionstekster i disse kapitler, eller skal bestemmelsen forstås således, at den tillige henviser til underpositionsteksterne (de første seks cifre) i kapitel 84, 85, 90 og 91? 2. Skal connectorer som de i sagen omhandlede tariferes i KN-underposition 8544 42 90, i KN-underposition 9021 4000 eller i KN-underposition 9021 90 10? 3. Skal bestemmelse 1, litra m, til afsnit XVI fortolkes således, at hvis en vare henhører under kapitel 90, så kan den ikke tillige henhøre under kapitel 84 og 85?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Dom	16.05.19
C-94/18	Chenchooliah 1. Når en ægtefælle til en EU-borger, som har udøvet retten til fri bevægelighed i henhold til artikel 6 i direktiv 2004/38/EF, er blevet nægtet opholdsret i henhold til artikel 7, med den begrundelse, at den pågældende EU-borger ikke udøver, eller ikke længere udøver, rettigheder efter EU-traktaten i den pågældende værtsmedlemsstat, og når ægtefællen påtænkes udvist fra denne medlemsstat, skal denne udvisning ske i henhold til og i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, eller henhører den under medlemsstatens rent nationale lovgivning? 2. Hvis svaret på ovenstående spørgsmål er, at udvisningen skal ske i henhold til direktivets bestemmelser, skal udvisningen ske i henhold til og i overensstemmelse med kravene i direktivets kapitel VI, herunder især dettes artikel 27 og 28, eller kan medlemsstaten under sådanne omstændigheder påberåbe sig andre bestemmelser i direktivet, navnlig dettes artikel 14 og 15?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	21.05.19

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-285/18	Irgita Sagen vedrører: 1. Falder in-house aftalen under de givne omstændigheder i den foreliggende sag inden for anvendelsesområdet for direktiv 2004/18 eller for direktiv 2014/24, når procedurerne for indgåelsen af den omtvistede in-house aftale, bl.a. de administrative procedurer, blev indledt på et tidspunkt, hvor direktiv 2004/18 fortsat var gældende, men selve kontrakten blev indgået den 19. maj 2016, hvor direktiv	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Energistyrelsen	GA	07.05.19

	<p>2004/18 ikke længere var gældende? 2. Hvis det antages, at in-house aftalen falder inden for anvendelsesområdet for direktiv 2004/18: a) Skal direktivets artikel 1, stk. 2, litra a) (men ikke begrænset hertil), under hensyntagen til Domstolens dom i Teckal (C-107/98), Jean Auroux m.fl (C-220/05), ANAV (C-410/04) og andre sager, forstås og fortolkes således, at begrebet en »in-house aftale« falder inden for EUrettens anvendelsesområde, og at indholdet og anvendelsen af dette begreb ikke påvirkes af medlemsstaternes nationale lovgivning, bl.a. af begrænsninger med hensyn til indgåelse af sådanne aftaler, f.eks. betingelsen om, at offentlige kontrakter ikke kan sikre kvalitet, adgangsmuligheder og kontinuitet for så vidt angår de tjenesteydelser, der skal leveres? b) Hvis det foranstående spørgsmål besvares benægtende, dvs., at begrebet en »in-house aftale« enten helt eller delvist falder inden for medlemsstaternes lovgivning, skal ovennævnte bestemmelse i direktiv 2004/18 da fortolkes således, at medlemsstaterne har en skønsmæssig beføjelse til at fastsætte begrænsninger eller yderligere betingelser for indgåelsen af in-house aftaler (sammenholdt med EU-retten og Domstolens praksis med hensyn til fortolkning af EU-retten), men kun kan udøve denne beføjelse i form af specifikke, klare og udtrykkelige lovbestemmelser om offentlige udbud? 3. Hvis det antages, at in-house aftalen falder inden for anvendelsesområdet for direktiv 2014/24: a) Skal bestemmelserne i direktivets artikel 1, stk. 4, og artikel 12 samt bestemmelserne i chartrets artikel 36, enten samlet eller hver for sig (men ikke begrænset hertil), under hensyntagen til Domstolens dom i Teckal (C-107/98), Jean Auroux m.fl. (C-220/05), ANAV (C-410/04) og andre sager, forstås og fortolkes således, at begrebet en »in-house aftale« falder inden for EU-rettens anvendelsesområde, og at indholdet og anvendelsen af dette begreb ikke påvirkes af medlemsstaters nationale lovgivning, bl.a. af begrænsninger med hensyn til indgåelse af sådanne aftaler, f.eks. betingelsen om, at offentlige kontrakter ikke kan sikre kvalitet, adgangsmuligheder og kontinuitet for så vidt angår de tjenesteydelser, der skal leveres? b) Hvis det foranstående spørgsmål besvares benægtende, det vil sige, at begrebet en »in-house aftale« enten helt eller delvist falder inden for medlemsstaternes lovgivning, skal ovennævnte bestemmelse i direktiv 2014/24 så fortolkes således, at medlemsstaterne har en skønsmæssig beføjelse til at fastsætte begrænsninger eller yderligere betingelser for indgåelsen af in-house aftaler (sammenholdt med EU-retten og Domstolens praksis med hensyn til fortolkning af EU-retten), men kun kan udøve denne beføjelse i form af specifikke, klare og udtrykkelige lovbestemmelser om offentlige udbud? 4. Uanset hvilket af direktiverne den omtvistede in-house aftale er dækket af, skal principperne om ligebehandling og ikke-forskelsbehandling af leverandører, der er part i offentlige indkøbskontrakter, og gennemsigtighed (artikel 2 i direktiv 2004/18 og artikel 18 i direktiv 2014/24), det generelle forbud mod forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet (artikel 18 TEFU), etableringsretten (artikel 49 TEFU), friheden til udveksling af tjenesteydelser (artikel 56 TEFU), muligheden for at indrømme eksklusive rettigheder (artikel 106 TEFU) samt Domstolens praksis (dom i Teckal-sagen, ANAV-sagen, Seasagen, Undis Servizi-sagen og i andre sager) da forstås og fortolkes således, at en in-house aftale, der indgås mellem en</p>			
--	---	--	--	--

	ordregivende myndighed og en enhed, der er juridisk adskilt fra denne ordregivende myndighed, hvis den ordregivende myndighed udøver en kontrol over denne enhed svarende til den kontrol, som den fører med sine egne tjenestegrene, og denne enheds aktiviteter primært består i aktiviteter udøvet til fordel for den ordregivende myndighed, i sig selv er lovlig, herunder ikke krænker økonomiske aktørers ret til loyal konkurrence, ikke forskelsbehandler disse andre aktører, og at den kontrollerede enhed, der indgår in-house aftalen, ikke indrømmes fordele?			
T-49/17	Spanien mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/2018 af 15. november 2016 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne, herunder Kongeriget Spanien, har afholdt inden for rammerne af EGFL og ELFUL, annulleres, for så vidt som den: i . hvad angår den selvstyrende region Andalusien udelukker i 356 144,90 EUR fra EU-finansiering i forhold til EGFL (regnskabsåret 2012), 2. hvad angår den selvstyrende region Catalonien udelukker 2 191 585 EUR fra EU-finansiering i forhold til EGFL (regnskabsårene 2009-2012), og 3. hvad angår den selvstyrende region Castfla y Leân udelukker 9 638 473,73 EUR fra EU-finansiering i forhold til EFGL, og 433 138,10 EUR i forhold til ELFUL (regnskabsårene 2012 og 2013). 4. Det samlede beløb, der er genstand for dette annullations søgsmål, udgør 13 619 341, 73 EUR. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	07.05.19
T-239/17	Tyskland mod Kommissionen Påstande: — Artikel 1 i og bilaget til Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/264 af 14. februar 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres for så vidt som udbetalinger på i alt 1 964 861,71 EUR, som Forbundsrepublikken Tysklands betalingsorgan Hauptzollamt Hamburg-Jonas har afholdt inden for rammerne af EGFL, udelukkes fra EU-finansiering. — Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	07.05.19
C-24/17	Österreichischer Gewerkschaftsbund 1.1. Skal EU-retten, navnlig artikel 1, 2 og 6 i direktiv 2000/78/EF sammenholdt med artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorved en (med hensyn til medregning af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år) aldersdiskriminerende lønordning erstattes med en ny lønordning, men overførslen af de allerede ansatte til den nye lønordning sker ved, at den nye lønordning sættes i kraft med tilbagevirkende kraft fra stamlovens ikrafttrædelse, men den første indplacering i den nye lønordning retter sig efter den faktisk udbetalte løn i henhold til den gamle lønordning for en bestemt overførselsmåned (februar 2015), således at den hidtidige aldersdiskriminerings økonomiske konsekvenser fortsat har effekt? 1.2. Såfremt spørgsmål 1.1 besvares bekræftende: Skal EU-retten, navnlig artikel 17 i direktiv 2000/78/EF, fortolkes således, at allerede ansatte, som i den gamle lønordning blev	Justitsministeriet	Dom	08.05.19

	<p>diskrimineret med hensyn til medregningen af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år, skal have en økonomisk kompensation, hvis denne aldersdiskriminerings økonomiske konsekvenser fortsætter også efter overførslen til den nye lønordning?</p> <p>1.3. Såfremt spørgsmål 1.1 besvares benægtende: Skal EU-retten, navnlig chartrets artikel 47, fortolkes således, at den heri forankrede grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse er til hinder for en national ordning, hvorefter den gamle diskriminerende lønordning ikke længere skal finde anvendelse i verserende og fremtidige sager, og overførslen af allerede ansattes løn til den nye lønordning alene retter sig efter den beregnede eller udbetalte løn for overførselsmåneden?</p> <p>2. Skal EU-retten, navnlig artikel 45 TEUF, artikel 7, stk. 1, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen og chartrets artikel 20 f., fortolkes således, at den er til hinder for en ordning, hvorefter tidligere tjenesteperioder for en kontraktansat – i et ansættelsesforhold hos en regional eller kommunal enhed i en medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, Republikken Tyrkiet eller Det Schweiziske Forbund, hos en EU-enhed eller hos en mellemstatslig enhed, som Østrig er tilsluttet, og lignende kan medregnes fuldt ud, – i et ansættelsesforhold hos en anden arbejdsgiver kun kan medregnes ved udøvelse af en relevant erhvervsaktivitet eller en relevant forvaltningspraktik med op til i alt højst ti år?</p>			
C-494/17	<p>Rossato</p> <p>– Skal § 5, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, som er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af bestemmelserne i artikel 1, stk. 95, 131 og 132, i den italienske stats lov nr. 107/2015, som fastsætter stabilisering af ansættelsesforholdene for tidsbegrænset ansatte lærere med hensyn til fremtiden, uden tilbagevirkende kraft og uden erstatning for tab, i deres egenskab af foranstaltninger, der er forholdsmæssige, tilstrækkeligt effektive og afskrækkende, således at det sikres, at rammeaftalens regler har fuld gennemslagskraft, og der samtidig hindrer tilsidesættelse af rammeaftalen som følge af misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter med hensyn til tiden inden den periode, som omfattes af disse reglers virkninger?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	08.05.19
C-580/17	<p>Järvelaev</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er det i forbindelse med inddrivelsen af en projektstøtte, der er bevilget inden for rammerne af en Leaderforanstaltning, med hensyn til kravet om operationens varighed artikel 72 i Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 eller artikel 71, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1303/2013 der finder anvendelse, når støtten blev bevilget den 6. september 2011, den sidste rate blev udbetalt den 19. november 2013, overtrædelsen blev fastslået den 4. december 2014, og anmodningen om tilbagebetaling blev udstedt den 27. januar 2015? Er grundlaget for inddrivelsen under disse omstændigheder artikel 33, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 eller artikel 56 i Europa-Parlamentets og Rådets</p>	Energistyrelsen	Dom	08.05.19

	<p>forordning (EU) nr. 1306/2013? 2) Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at forordning nr. 1698/2005 finder anvendelse: Når et investeringsobjekt (sejlbåd), der er erhvervet ved hjælp af projektstøtte ydet inden for rammerne af en Leader-foranstaltning, udlejes af en sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som har modtaget støtten, til en anden sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som anvender sejlbåden til samme operation som den, hvortil modtageren blev ydet støtten, skal denne udlejning da anses for en væsentlig ændring som omhandlet i artikel 72, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1698/2005, der berører operationens art eller gennemførelsesbetingelser eller giver en virksomhed en uberettiget fordel? Skal en medlemsstats betalingsorgan fastslå, hvori fordelene konkret består, for at betingelsen om en uberettiget fordel er opfyldt? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Kan den uberettigede fordel bestå i, at den faktiske bruger af investeringsobjektet ikke var blevet tildelt støtten, såfremt denne selv havde indgivet en ansøgning med samme indhold? 2a) Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at forordning nr. 1303/2013 finder anvendelse: Når et investeringsobjekt (sejlbåd), der er erhvervet ved hjælp af projektstøtte ydet inden for rammerne af en Leader-foranstaltning af en sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som har modtaget støtten, udlejes til en anden sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som anvender sejlbåden på samme måde som den, hvortil modtageren blev ydet støtten, skal denne udlejning da anses for en væsentlig ændring, der berører operationens art, mål eller gennemførelsesvilkår, som omhandlet i artikel 71, stk. 1, litra c), i forordning nr. 1303/2013, som ville føre til underminering af operationens oprindelige mål? 3) Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at forordning nr. 1698/2005 finder anvendelse: Skal udlejningen af et investeringsobjekt (sejlbåd), der er erhvervet ved hjælp af projektstøtte ydet inden for rammerne af en Leaderforanstaltning af modtageren til en anden sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som anvender sejlbåden til samme operation som den, hvortil støttemodtageren blev ydet støtten, anses for en væsentlig ændring som omhandlet i artikel 72, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1698/2005, der enten skyldes en ændring af de ejendomsretlige forhold i forbindelse med en infrastruktur eller ophør med eller flytning af en produktionsaktivitet, når man i denne forbindelse tager hensyn til, at ejendomsretten til sejlbåden er forblevet uændret, men at støttemodtageren ikke længere har direkte, men kun indirekte råderet over sejlbåden og opnår lejeindtægter i stedet for indtægter fra levering af den i ansøgningen beskrevne tjenesteydelse? 3a) Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at forordning nr. 1303/2013 finder anvendelse: Når et investeringsobjekt (sejlbåd), der er erhvervet ved hjælp af projektstøtte ydet inden for rammerne af en Leader-foranstaltning af sammenslutningen, der arbejder uden gevinst for øje, og som har modtaget støtten, udlejes til en anden sammenslutning, der arbejder uden gevinst for øje, og som anvender sejlbåden til samme operation som den, hvortil støttemodtageren blev ydet støtten, skal denne udlejning da anses for en ændring i ejendomsretten til et infrastrukturelement, som giver en virksomhed en uretmæssig fordel, som omhandlet i artikel 71, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1303/2013, når man i denne forbindelse tager hensyn til, at</p>			
--	--	--	--	--

	<p>der ikke er sket ændringer i ejendomsretten til sejlbåden, men at modtageren ikke længere har direkte, men kun indirekte råderet over sejlbåden og opnår lejeindtægter i stedet for indtægter fra levering af den i ansøgningen beskrevne tjenesteydelse? Skal en medlemsstats betalingsorgan fastslå, hvori fordelene konkret består, for at betingelsen om en uretmæssig fordel er opfyldt? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Kan den uretmæssige fordel bestå i, at den faktiske bruger af investeringsobjektet ikke var blevet tildelt støtten, såfremt denne selv havde indgivet en ansøgning med samme indhold. [...]</p>			
C-631/17	<p>Inspecteur van de Belastingdienst</p> <p>Sagen vedrører: »Hvilken medlemsstats lovgivning henviser forordning nr. 883/2004 til, når det drejer sig om en person, der (a) bor i Letland, (b) er lettisk statsborger, (c) er ansat hos en arbejdsgiver med hjemsted i Nederlandene, (d) arbejder som sømand, (e) udfører sit arbejde om bord på et skib, som sejler under Bahamas flag, og (f) udøver dette arbejde uden for Den Europæiske Unions område?«</p>	<p>Skatteministeriet Beskæftigelsesministeriet Sofartsstyrelsen</p>	Dom	08.05.19
C-53/18	<p>Mastromartino</p> <p>»Omfattes virksomheden som tilknyttet agent (tied agent) af harmoniseringen ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004, og med hensyn til hvilke aspekter? Er en national lovgivning, som den der følger af artikel 55, stk. 2, i lovdekret nr. 58 af 24. februar 1998 (den konsoliderede lovtekst vedrørende bestemmelserne om finansiel formidling i medfør af artikel 8 og 21 i lov nr. 52 af 6.2.1996), med senere ændringer, samt af artikel 111, stk. 2, i beslutning fra Commissione Nazionale per le Società e la Borsa – Consob nr. 16190 af 29. oktober 2007 (forordning med bestemmelser til gennemførelse af lovdekret nr. 58 af 24.2.1998 om formidlere), til hinder for den korrekte anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004, især direktivets artikel 8, 23 og 51, samt de i traktaterne fastlagte principper og bestemmelser om forbud mod forskelsbehandling, proportionalitet, fri udveksling af tjenesteydelser og fri etableringsret, såfremt den omhandlede lovgivning a) tillader, at der »skønsmæssigt« kan fastsættes et forbud mod udøvelsen af virksomheden som »tilknyttet agent« (rådgiver med autorisation til dørsalg – tidligere finansiel mægler) som følge af omstændigheder, der dels ikke indebærer, at kravene om godt omdømme, såsom det er defineret i den nationale retsorden, ikke længere er opfyldt, dels samtidig ikke vedrører overholdelsen af bestemmelser til gennemførelse af direktivet, b) tillader, at der »skønsmæssigt« kan fastsættes et forbud i op til et år mod udøvelsen af virksomheden som »tilknyttet agent« (rådgiver med autorisation til dørsalg – tidligere finansiel [org. s. 13] mægler) i en procedure med henblik på at undgå »strepitus« som følge af tiltale i en straffesag, hvis varighed almindeligvis er meget længere end et år?«</p>	<p>Finanstilsynet</p>	Dom	08.05.19
Forenede sager C-105/18 - C-113/18	<p>UNESA m.fl.</p> <p>»1) Skal det miljøretlige princip om, at »forureneren betaler«, der er omhandlet i artikel 191, stk. 2, TEUF, og artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000, som fastsætter princippet om dækning af omkostninger ved forsyningspligtigheder og foreskriver en</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen</p>	GA	08.05.19

	<p>passende økonomisk analyse af vandanvendelsen, fortolkes således, at de er til hinder for indførelsen af et gebyr for anvendelse af indvand til elektricitetsproduktion som det i hovedsagen omtvistede, som hverken tilskynder til en effektiv vandanvendelse eller fastlægger ordninger med henblik på bevarelse og beskyttelse af de offentlige vandressourcer, og hvis kvantificering på ingen måde er knyttet til kapaciteten til at forårsage skade på de offentlige vandressourcer, idet gebyret udelukkende har fokus på muligheden for at skabe indtægter fra producenterne? 2) Er en afgift som det i hovedsagen omhandlede vandgebyr, som udelukkende berører vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland, og ikke producenter, der er indehavere af koncessioner i regionsinternt vandløbsopland, samt producenter, der anvender vandkraftteknologi, og ikke producenter, der anvender andre former for teknologi, forenelig med princippet om ikkeforskelsbehandling af de aktører, der er omhandlet i artikel 3, stk.1, i direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet? 3) Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at opkrævning af et vandgebyr som det omtvistede, som er til skade for vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland, udgør ulovlig statsstøtte, idet der indføres en asymmetrisk afgift for den samme teknologi, som pålægges alt efter anlæggenes placering og ikke pålægges producenter af elektricitet fra andre kilder?</p>			
C-161/18	<p>Villar Láiz</p> <p>a) I henhold til spansk ret skal der med henblik på beregning af alderspensionen på det beregningsgrundlag, som beregnes på grundlag af lønnen i de sidste år, anvendes en procentsats, der fastsættes i forhold til antallet af år med bidragspligt gennem hele arbejdslivet. Skal en bestemmelse i national ret som den, der fremgår af artikel 247.a og 248.3 i Ley General de la Seguridad Social (den almindelige lov om social sikring), som nedsætter antallet af år, der i tilfælde med deltidsansættelse kan medregnes med henblik på anvendelse af procentsatsen, anses for at være uforenelig med artikel 4, stk. 1, i direktiv 79/7? Kræves det i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 79/7, at antallet af år med bidragspligt, der tages i betragtning med henblik på at fastsætte den procentsats, der skal gælde for beregningen af alderspensionen, bestemmes på samme måde for fuldtidsansatte og for deltidsansatte? b) Er en bestemmelse i national ret som den i denne sag omtvistede ligeledes i strid med artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, således at den nationale domstol er forpligtet til at sikre chartrets fulde virkning og undlade at anvende de omtvistede lovbestemmelser i national ret uden at anmode om eller afvente, at lovgiver først ophæver dem, eller at enhver anden forfatningsmæssig procedure gennemføres?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	08.05.19
C-230/18	<p>PI</p> <p>1. Skal [...] artikel 15, stk. 2, [i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder], hvorefter enhver unionsborger har frihed til at søge beskæftigelse, arbejde, etablere sig og levere tjenesteydelser i alle medlemsstaterne, fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning, der – således som det er tilfældet med § 19, stk. 3, i Tiroler</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	08.05.19

	<p>Landespolizeigesetz, LGBl. nr. 60/1976, senest ændret ved lov LGBl. nr. 56/2017 – giver mulighed for, at en myndigheds organer også uden forudgående myndighedsbehandling kan iværksætte foranstaltninger i form af direkte ordrer og tvangsindgreb på stedet, herunder navnlig lukning af en virksomhed, uden at sådanne foranstaltninger er af rent foreløbig karakter? 2. Skal chartrets artikel 47, eventuelt sammenholdt med chartrets artikel 41 og 52, ud fra synspunktet om processuel ligestilling og synspunktet om effektive retsmidler fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning, der – som fastsat i § 19, stk. 3 og 4, i Tiroler Landespolizeigesetz – hjemler konkrete foranstaltninger i form af direkte ordrer og tvangsindgreb, herunder navnlig lukning af virksomheder, uden dokumentation og uden bekræftelse over for en berørt person? 3. Skal chartrets artikel 47, eventuelt sammenholdt med chartrets artikel 41 og 52, ud fra synspunktet om processuel ligestilling fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning, der – som fastsat i § 19, stk. 3 og 4, i Tiroler Landespolizeigesetz – til ophævelse af konkrete foranstaltninger i form af direkte ordrer og tvangsindgreb, som er iværksat uden myndighedsprocedure, herunder navnlig lukning af virksomheder, af den person, der er berørt af denne konkrete foranstaltning, kræver en begrundet begæring om ophævelse af denne lukning? 4. Skal chartrets artikel 47, sammenholdt med chartrets artikel 52, henset til effektive retsmidler fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning, der som § 19, stk. 4, i Tiroler Landespolizeigesetz i forbindelse med en konkret tvangsforanstaltning i form af en virksomhedslukning kun hjemler en begrænset ret til at begære en sådan ophævet, der er undergivet visse betingelser?</p>			
C-486/18	<p>Praxair MRC</p> <p>1) Skal § 2, stk. 4 et 6, i rammeaftalen om forældreorlov, som findes i bilaget til Rådets direktiv 96/34/EF af 3. juni 1996 om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS, fortolkes således, at den er til hinder for, at der vedrørende en lønmodtager, der på tidspunktet for sin afskedigelse holder forældreorlov på nedsat tid, anvendes en bestemmelse i national ret såsom § L. 3123-13 i code du travail, der var gældende på det relevante tidspunkt, hvorefter »[f]ratrædelsesgodtgørelse og godtgørelse ved pensionering til en lønmodtager, der har været både fuldtids- og deltidsansat i den samme virksomhed, beregnes i forhold til de beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt i henhold til disse to ansættelsesformer, siden den pågældende blev ansat i virksomheden«?</p> <p>2) Skal § 2, stk. 4 og 6, i rammeaftalen om forældreorlov i bilaget til Rådets direktiv 96/34/EF af 3. juni 1996 om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS, fortolkes således, at den er til hinder for, at der vedrørende en lønmodtager, der på tidspunktet for sin afskedigelse holder forældreorlov på nedsat tid, anvendes en bestemmelse i national ret såsom § R. 1233-32 i code du travail, hvorefter en arbejdstager under omskolingsorlov, der overstiger varslingsperioden, modtager en månedsløn, som betales af arbejdsgiveren, og som udgør mindst 65% af lønmodtagerens gennemsnitlige månedlige bruttoløn, med fradrag af de i § L. 54229 omhandlede bidrag, i de sidste 12 måneder forud for</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	08.05.19

	<p>meddelelsen af afskedigelsen?</p> <p>3) Såfremt spørgsmål 1 eller 2 besvares bekræftende: Skal artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den er til hinder for bestemmelser i national ret såsom § L. 3123-13 i code du travail, der var gældende på det relevante tidspunkt, og samme lovs § R. 1233-32, for så vidt som et væsentligt højere antal kvinder end mænd vælger at gøre brug af forældreorlov på nedsat tid, og for så vidt som den indirekte forskelsbehandling, der følger heraf hvad angår oppebærelse af en fratrædelsesgodtgørelse og en ydelse under omskolingsorlov, der er lavere end den godtgørelse og ydelse, som lønmodtagere, der ikke har taget forældreorlov på nedsat tid, modtager, ikke er begrundet i objektive forhold, som ikke udgør forskelsbehandling?</p>			
T-434/15	<p>Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning i en størrelsesorden, der skal fastsættes under behandlingen af nærværende sag, og som ikke udgør mindre end 571 040 504 USD med tillæg af renter. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	08.05.19
T-749/16	<p>Stemcor London og Samac Steel Supplies mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1329 af 29. juli 2016 om opkrævning af den endelige antidumpingtold på den registrerede import af visse koldvalsede flade produkter af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Den Russiske Føderation (EUT 2016, L 210, s. 27), annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	08.05.19
T-553/15	<p>Export Development Bank of Iran mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådet for Den Europæiske Union har pådraget sig ansvar uden for kontrakt for Den Europæiske Union ved at have vedtaget og opretholdt en restriktiv foranstaltning over for EDBI, som er annulleret ved Rettens dom af 6. september 2013 (sagerne T-4/11 og T-5/11). Den Europæiske Union er derfor erstatningspligtig for det tab, som sagsøgeren har lidt. Den økonomiske skade fastsættes til et beløb på 56 470 860 USD eller 50 508 718 EUR efter den nuværende kurs, som tillægges en lovbestemt rente og ethvert andet beløb, der findes begrundet. Den ikke-økonomiske skade fastsættes til et beløb på 74 132 366 USD eller 6 620 613 EUR efter den nuværende kurs, som tillægges en lovbestemt rente og ethvert andet beløb, der findes begrundet. Subsidiært anses hele eller dele af det beløb, der kræves i erstatning for ikke-økonomisk skade, for omfattet af den økonomiske skade og bogføres i denne egenskab. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	08.05.19
C-55/18	<p>CCOO</p> <p>Sagen vedrører: »1) Skal Kongeriget Spanien anses for med artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, som de fortolkes i retspraksis, at have truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre effektiviteten af de begrænsninger af arbejdsdagens varighed og den ugentlige og daglige hviletid, der er fastsat i artikel 3, 5 og 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.05.19

	<p>2003, for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, og som ikke opfylder betingelsen for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p> <p>2) Skal artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3, 5, 6, 16 og 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, hvoraf det, som det fremgår af fast national retspraksis, ikke kan udledes, at virksomhederne er forpligtede til at oprette et system til registrering af den effektive arbejdsdag for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, eller som ikke opfylder betingelserne for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p> <p>3) Må det endegyldige pålæg, der er rettet til medlemsstaterne, og som er fastsat i artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 3, 5, 6, 16 og 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989, om generelt at begrænse alle arbejdstageres arbejdsdage anses for at være opfyldt for almindelige arbejdstagere med den nationale lovgivning, der er indeholdt i artikel 34 og 35 i Estatuto de los Trabajadores, hvoraf det, som det fremgår af fast national retspraksis, ikke kan udledes, at virksomhederne er forpligtede til at oprette et system til registrering af den effektive arbejdsdag for fuldtidsansatte arbejdstagere, som ikke udtrykkeligt, individuelt eller kollektivt har forpligtet sig til overarbejde, eller som ikke opfylder betingelserne for at være mobile arbejdstagere, arbejdstagere i handelsflåden eller ved jernbanerne?</p>			
C-260/18	<p>Dziubak</p> <p>Sagen vedrører: a. Skal artikel 1, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29) fortolkes således, at udeladelser i en aftale – når det konstateres, at visse kontraktvilkår, som regulerer parternes opfyldelse af deres forpligtelser (disses størrelse), er urimelige, og hele kontrakten som følge heraf til ulempe for forbrugeren er ugyldig – ikke kan udfyldes ved anvendelse af deklatoriske bestemmelser, som erstatter de urimelige vilkår direkte, men ved anvendelse af bestemmelser i national ret, som også bestemmer de virkninger, der udtrykkes i en retshandel, ud fra principperne om rimelighed (i samfundslivet) eller sædvane? b. Skal følgerne af hele kontraktens ugyldighed for forbrugeren i givet fald bedømmes ud fra de omstændigheder, der forelå ved kontraktens indgåelse, eller ud fra de omstændigheder, der foreligger på det tidspunkt, hvor tvisten mellem parterne om de pågældende klausulers gyldighed opstår (hvor forbrugeren gør gældende, at disse vilkår er urimelige), og hvilken betydning skal den opfattelse, som forbrugeren har anlagt i forbindelse med en sådan tvist, tillægges? c. Kan bestemmelser, som udgør urimelige vilkår som omhandlet i direktiv 93/13/EF, opretholdes, såfremt deres opretholdelse på tidspunktet for</p>	Finanstilsynet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	14.05.19

	<p>tvistens afgørelse objektivt er til fordel for forbrugeren? d. Kan konstateringen af, at kontraktvilkår, der regulerer størrelsen samt opfyldelsen af parternes forpligtelse, er urimelige, i lyset af artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13/EF føre til, at retsforholdet, således som kontrakten udformer det efter bortfaldet af de urimelige vilkår, ikke længere svarer til parternes vilje med hensyn til hovedydelsen? Navnlige: Kan der trods konstateringen af, at et kontraktvilkår er urimeligt, fortsat anvendes andre bestemmelser, som ikke klassificeres som urimelige, som regulerer forbrugernes pligt til at opfylde hovedforpligtelsen, og som i henhold til parternes aftale (der er medtaget i kontrakten) indholdsmæssigt er uløseligt forbundet med det vilkår, som forbrugeren har anfægtet?</p>			
C-341/17 P	<p>Den Hellske Republik mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den appellerede dom afsagt af Retten den 30. marts 2017 i sag T-112/15, ophæves, for så vidt som Europa-Kommissionen blev frifundet i Den Hellske Republiks søgsmål. — Den Hellske Republiks søgsmål anlagt den 2. marts 2015 antages til realitetsbehandling. — Kommissionens afgørelse 2014/950/EU af 19. december 2014 annulleres, for så vidt som visse udgifter, som Den Hellske Republik har afholdt inden for sektoren for arealrelateret støtte, udelukkes fra EU-finansiering for ansøgningsåret 2008, svarende til: — a) 10 % af de samlede udgifter, der blev afholdt for støtte relateret til græsarealer. — b) 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt til tilknyttet tillægsstøtte — c) 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt i sektoren for udvikling af landdistrikterne. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	15.05.19
C-677/17	<p>Çoban</p> <p>Skal artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 3/80, sammenholdt med tillægsprotokollens artikel 59, fortolkes således, at den er til hinder for en lovbestemt ordning i en medlemsstat, såsom TW's artikel 4a, på grundlag af hvilken en tilkendt supplerende ydelse trækkes tilbage, når modtageren bosætter sig i Tyrkiet, herunder når modtageren har forladt denne medlemsstats område af egen drift? Har det herved betydning, at den pågældende på flyttetidspunkt ikke længere har ret til ophold i henhold til associeringsordningen, men har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge? Har det herved betydning, at den pågældende i henhold til den nationale lovgivning har mulighed for at vende tilbage inden et år efter flytningen og herved få tillægget tilbage, og at denne mulighed består, så længe den pågældende har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	15.05.19
C-706/17	<p>Achema e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal de nationale retsforrifter vedrørende (kompensation for) udførelse af offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren og finansieringen heraf (herefter »ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren«) – som er fastlagt i den litauiske lov om elektricitet, i den litauiske lov om energi fra vedvarende energikilder, i den litauiske lov om integration af elektricitetssystemet i de europæiske elektricitetssystemer, i den</p>	Energistyrelsen	Dom	15.05.19

	<p>litauiske lov om gennemførelse af loven om ændring og til supplerung af artikel 2, 11, 13, 14, 16, 20 og 21 i loven om energi fra vedvarende energikilder og i de retsfor skrifter, der gennemfører disse love, herunder proceduren for udførelse af offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, godkendt ved den litauiske regerings resolution nr. 916 af 18. juli 2012, proceduren for administration af midler til offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, godkendt ved den litauiske regerings resolution nr. 1157 af 19. september 2012 osv. – som var i kraft i 2014, eller dele deraf, betragtes som statsstøtte (en statsstøtteordning) som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, under hensyntagen til følgende spørgsmål,– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, fortolkes således, at midler til offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren skal betragtes som statsstøtte?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at såfremt netoperatører (virksomheder) forpligtes til at købe elektricitet fra elproducenter til en fast pris (takst) og/eller bringe balance i elektriciteten, og netoperatørernes tab som følge af denne forpligtelse kompenseres ved midler, som muligvis kan tilskrives statsmidler, skal dette ikke anses for at udgøre statsstøtte, som ydes til elproducenterne gennem statsmidler?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den følgende støtte under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, skal eller ikke skal betragtes som selektiv og/eller i stand til at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne: støtte til en virksomhed, som gennemfører et strategisk vigtigt projekt såsom »NordBalt«, støtte til virksomheder, som har til opgave at sikre elforsynings sikkerheden i en bestemt periode, støtte til kompensation for tab, der afspejler markedsforholdene og rent faktisk bæres af relevante personer såsom udviklere af solcelleanlæg, på grund af statens afvisning af at opfylde de indgåede forpligtelser (som følge af nationale lovændringer), støtte til virksomheder (netoperatører) med det formål at kompensere for faktiske tab i forbindelse med opfyldelse af forpligtelsen til at købe elektricitet til en fast pris hos elproducenter, der udfører offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren, og til at bringe balance i elektriciteten?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 106, stk. 2, TEUF, fortolkes således, at ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren (eller dele deraf) under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende skal anses for at opfylde kriterierne i præmis 88-93 i Domstolens dom af 24. juli 2003, Altmark Trans and Regierungspräsidium Magdeburg (C- 280/00)?– Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at ordningen vedrørende offentlige serviceforpligtelser i elektricitetssektoren (eller en del deraf) under omstændigheder som i denne sag foreliggende, fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen?</p>			
C-222/18	<p>VIPA Skal artikel 3, litra k), og artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelse fortolkes således, at en national lovgivning, der son drer mellem to kategorier af recepter og kun for så vidt angår en af dem tillader, at der udleveres lægemidler til en læge,</p>	Lægemiddelstyrelsen	GA	15.05.19

	der udøver sin lægelige virksomhed i en anden stat end denne medlemsstat, i strid med den gensidige anerkendelse af recepter og den frie udveksling af tjenesteydelser og dermed uforenelig hermed?			
C-306/18	KORADO 1. Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/23 af 5. januar 2015, hvori varerne beskrevet i kolonne 1 i tabellen i bilaget tariferes i underposition 7 307 93 19 i den kombinerede nomenklatur, gyldig? 2. Såfremt forordningen er ugyldig, kan de omhandlede varer da tariferes i underposition 7 322 19 00 i den kombinerede nomenklatur? 3. Såfremt forordningen er gyldig, skal de omhandlede varer da tariferes i underposition 7 307 93 19 i den kombinerede nomenklatur?	Toldstyrelsen	Dom	15.05.19
C-378/18	Westphal Sagen vedrører fortolkning af Kommissionens forordning (EF) nr. 2419/2001 af 11. december 2001 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger, der indførtes ved Rådets forordning (EØF) nr. 3508/92. EU-Domstolen er forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: 1. Begynder fristen for forældelse som omhandlet i artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001 at løbe, når støtten udbetales, eller afhænger fristens begyndelse af artikel 3, stk. 1, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95, her: denne forordnings artikel 3, stk. 1, andet afsnit, første punktum? 2. Er forældelsesreglerne i artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001 eller artikel 3, stk. 1, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i artikel 2, stk. 2, andet punktum, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95? 3. Kan artikel 52a i forordning (EF) nr. 2419/2001 om anvendelse med tilbagevirkende kraft af forældelsesreglen i artikel 49, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2419/2001 også anvendes analogt på artikel 49, stk. 6, i forordning (EF) nr. 2419/2001? Såfremt artikel 3, stk. 1, andet afsnit, første punktum, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 skal anvendes (det første spørgsmål), er det ikke nødvendigt at besvare de to andre spørgsmål; skal denne bestemmelse derimod ikke anvendes, er det tredje spørgsmål irrelevant, såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende.	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	15.05.19
C-689/17	Conti 11. Container Schifffahrt Er restprodukter, der er opstået ved et havari, i form af metalskrot og slukningsvand iblandet slam og lastrester om bord på et skib »affald opstået om bord på køretøjer, tog, flyvemaskiner og skibe« i henhold til artikel 1, stk. 3, litra b), i forordning (EF) nr. 1013/2006?	Miljø- og Fødevarerministeriet Søfartsstyrelsen	Dom	16.05.19
C-31/18	Elektrozapredelenie Yug Sagen vedrører: Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, nr. 3) og 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (herefter »direktiv 209/72«), med henblik på præcisering af begreberne »transmission« og »distribution« af elektricitet. Følgende præjudicielle spørgsmål forelægges EU-Domstolen: 1) Skal bestemmelserne i artikel 2, nr. 3) og 5), i direktiv 2009/72/EF fortolkes således, at det eneste kriterium for	Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Energistyrelsen	GA	16.05.19

	<p>sondringen mellem distributionsnettet og transmissionsnettet og dermed mellem aktiviteterne »distribution« og »transmission« af elektricitet er spændingsniveauet, og at medlemsstaterne trods deres handlefrihed til at henføre netbrugerne til den ene eller den anden type af net (transmissions- eller distributionsnet) ikke må indføre ejendomsretten til de aktiver, der benyttes til at udøve disse aktiviteter, som et yderligere kriterium for sondringen mellem aktiviteterne transmission og distribution? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal de elektricitetskunder, som har en tilslutning til mellemspændingsnettet, altid behandles som kunder hos den distributionsnetoperatør, der har licens for det pågældende område, uafhængigt af ejerforholdet til det udstyr, som disse kunders elektriske anlæg direkte er tilsluttet, og uafhængigt af de aftaler, som kunderne har direkte med transmissionsnetoperatøren? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er nationale bestemmelser som bestemmelsen i § 1, nr. 44, sammenholdt med nr. 20 i de supplerende bestemmelser til energiloven, hvorefter »transmission af elektricitet« er transport af elektricitet via transmissionsnettet, og »elektricitetstransmissionsnettet« er helheden af elektriske ledninger og anlæg, som tjener til transmission, transformation af elektriciteten fra højspænding til mellemspænding og omfordeling af energistrømmene, forenelige med ånden i og formålet med direktiv 2009/72/EF? Er – på de samme betingelser – nationale bestemmelser som energilovens artikel 88, stk. 1: »Distribution af elektricitet og drift af elektricitetsdistributionsnettene udøves af distributionsnetoperatører, som er ejere af sådanne net i et begrænset område, og som har fået licens til at distribuere elektricitet i det pågældende område« lovligt?</p>			
C-204/18 P	<p>Pebagua mod Kommissionen (appel) Påstande: — Rettens kendelse, der er genstand for denne appel, ophæves fuldt ud. — Domstolen træffer endelig afgørelse i tvisten, idet der gives medhold i den af sagsøgeren i første instans nedlagte påstand, hvorved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1141 af 13. juli 2016 annulleres, eller subsidiært, annulleres optagelsen af arten <i>Procambarus clarkii</i> på EU-listen, som blev vedtaget ved den nævnte forordning. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	16.05.19
C-484/18	<p>SPEDIDAM »Skal artikel 2, litra b), artikel 3, stk. 2, litra a), og artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at der ved en national lovgivning som den, der er fastsat i artikel 49 II i loi n° 86-1067 du 30 septembre 1986 relative à la liberté de communication (lov nr. 86-1067 af 30.9.1986 om kommunikationsfrihed), som ændret ved artikel 44 i lov nr. 2006-961 af 1. august 2006, til fordel for Institut national de l'audiovisuel (det nationale institut på det audiovisuelle område), der har ret til at udnytte de nationale programselskabers rettigheder i forhold til de audiovisuelle arkiver, indføres en undtagelsesordning, hvorefter</p>	Kulturministeriet	GA	16.05.19

	<p>betingelserne for at udnytte de udøvende kunstneres fremførelser og de vederlag, som denne udnyttelse giver anledning til, fastsættes i aftaler, der indgås mellem på den ene side de udøvende kunstnere selv eller de lønmodtagerorganisationer, der repræsenterer de udøvende kunstnere, og på den anden side dette institut, idet disse aftaler bl.a. skal indeholde bestemmelser om vederlagssatserne og vilkårene for udbetaling af disse vederlag?»</p>			
T-733/17	<p>GMPO mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Artikel 5 i Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 5. september 2017 om tilladelse til markedsføring i henhold til forordning (EF) nr. 726/2004 af »Cuprior trientin«, et lægemiddel til human brug, annulleres. — Det pålægges Europa-Kommissionen at sørge for, at Cuprior bliver klassificeret som et lægemiddel til sjælden sygdom, og at fællesskabsregisteret for lægemidler til sjældne sygdomme ajourføres i overensstemmelse hermed. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Lægemedelstyrelsen	Dom	16.05.19
C-235/17	<p>Europa-Kommissionen mod Ungarn</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 og artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet det har vedtaget retsfor skrifter, der begrænser brugsretten over dyrkningsarealer. — Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	21.05.19
C-226/18	<p>Krohn & Schröder</p> <p>1) Omfatter toldkodeksens artikel 212a en fritagelse for en antidumping- og udligningstold i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1239/2013? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Er den i artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1239/2013 anførte betingelse opfyldt ved anvendelse af toldkodeksens artikel 212a på et tilfælde, hvor der opstår toldskyld efter toldkodeksens artikel 204, stk. 1, som følge af overskridelse af en frist i henhold til toldkodeksens artikel 49, stk. 1, når den virksomhed, der er forretningsmæssigt forbundet med den i bilaget til gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU nævnte virksomhed – som har fremstillet, afsendt og faktureret den pågældende vare – ganske vist ikke var aktiv som importør af den pågældende vare og heller ikke havde stået for dens overgang til fri omsætning, men havde til hensigt at gøre det og også faktisk fik den pågældende vare leveret? 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende: Kan der ved anvendelsen af toldkodeksens artikel 212a på et tilfælde, hvor der opstår toldskyld efter toldkodeksens artikel 204, stk. 1, som følge af overskridelse af en frist i henhold til toldkodeksens artikel 49, stk. 1, også fremlægges en tilsagnsfaktura og et eksporttilsagnscertifikat i den forstand, hvori udtrykkene er anvendt i artikel 3, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 1239/2013, inden for en af toldmyndighederne i henhold til toldkodeksens artikel 53, stk. 1, fastsat frist? 4) Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende: Opfylder en tilsagnsfaktura i henhold til artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1238/2013</p>	Toldstyrelsen	Dom	22.05.19

	og artikel 2, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1239/2013, der i stedet for gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU nævner afgørelse 2013/423/EU, under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder og under hensyntagen til almene retsprincipper, betingelserne i bilag III, nr. 9), til forordning nr. 1238/2013 og bilag 2, nr. 9), til forordning nr. 1239/2013? 5) Såfremt spørgsmål 4 besvares benægtende: Kan der ved anvendelse af toldkodeksens artikel 212a på et tilfælde, hvor der opstår toldskyld efter toldkodeksens artikel 204, stk. 1, som følge af overskridelse af en frist i henhold til toldkodeksens artikel 49, stk. 1, stadig fremlægges en tilsagnsfaktura i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1239/2013, i klagesagen til prøvelse af fastsættelsen af toldskylden?			
C-236/18	GRDF Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009, særlig artikel 41, stk. 11, fortolkes således, at det kræves, at en regulerende myndighed, der bilægger en tvist, har beføjelse til at træffe en afgørelse, der gælder for hele den periode, der er omfattet af den tvist, der er indbragt for den, uanset hvornår tvisten er opstået mellem parterne, navnlig ved at drage konsekvenserne af en kontrakts manglende overensstemmelse med direktivets bestemmelser ved en afgørelse, hvis virkninger dækker hele kontraktperioden?	Energistyrelsen	GA	22.05.19
C-329/18	Altic 1) Skal artikel 168, litra a), i direktiv [2006/112/EF], henset til formålet med forordning (EF) nr. 178/2002 om at sikre fødevarer sikkerheden (som bl.a. opfyldes ved at sikre, at fødevarer kan spores), fortolkes således, at den ikke er til hinder for et afslag på at fradrage den indgående afgift, i tilfælde af at den afgiftspligtige person, der indgår i fødevarekæden, i forbindelse med udvælgelsen af sin medkontrahent ikke har udvist større omhu (ud over den sædvanlige handelspraksis), som i det væsentlige består i en forpligtelse til at foretage kontroller af medkontrahenten, men som samtidig har kontrolleret fødevarernes kvalitet, hvorved formålet med forordning nr. 178/2002 er opfyldt? 2) Indebærer kravet efter artikel 6 i forordning nr. 852/2004 og artikel 31 i forordning nr. 882/2004 om registrering af fødevarer virksomheder, fortolket i lyset af artikel 168, litra a), i direktiv 2006/112/EF, at en kontrahent, der indgår aftale med denne virksomhed, skal foretage en kontrol af dennes registrering, og er denne kontrol nødvendig med henblik på at afgøre, om denne kontrahent vidste eller burde have vidst, at den pågældende deltog i en transaktion med en fiktiv virksomhed, i betragtning af de særlige omstændigheder ved den nævnte transaktion?	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	22.05.19
C-634/17	ReFood 1. Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som gælder for alle overførsler, der i henhold til artikel 2 i forordning (EF) nr. 1069/2009 er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1069/2009? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, der gælder for overførsler, for hvilke	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	23.05.19

	<p>der i henhold til forordning (EF) nr. 1069/2009 – også sammenholdt med gennemførelsesforordning (EU) nr. 142/2011 – gælder regler for indsamling, transport, identifikation og sporbarhed? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning nr. 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som kun gælder for overførsler, hvor det drejer sig om godkendelsespligtige afsendelser i henhold til artikel 48, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1069/2009?</p>			
C-52/18	<p>Fülla</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger altid kun skal tilbyde en erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på afhjælpning eller omlevering på det sted, hvor forbrugsvaren befinder sig? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger altid skal tilbyde en erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på afhjælpning eller omlevering på den erhvervsdrivendes forretningssted? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Hvilke kriterier kan der udledes af artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 1999/44/EF for, hvordan det sted bestemmes, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på afhjælpning eller omlevering? 4. Såfremt det sted, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på undersøgelse og eventuel afhjælpning eller omlevering – altid eller i det konkrete tilfælde – er den erhvervsdrivendes hjemsted: Er det foreneligt med artikel 3, stk. 3, første afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 4, i direktiv 1999/44/EF, at en forbruger skal lægge ud for omkostningerne til fremsendelse og/eller returnering, eller følger det af pligten til »gratis afhjælpning«, at sælgeren er forpligtet til at yde et forskud? 5. Såfremt det sted, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på undersøgelse og eventuel afhjælpning eller omlevering – altid eller i det konkrete tilfælde – er den erhvervsdrivendes hjemsted, og en forskudspligt for forbrugeren er forenelig med artikel 3, stk. 3, første afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 4, i direktiv 1999/44/EF: Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 5, andet led, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger, der kun har underrettet den erhvervsdrivende om manglen uden at tilbyde at transportere forbrugsvaren til den erhvervsdrivendes sted, ikke er berettiget til at hæve aftalen? 6. Såfremt det sted, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på undersøgelse og eventuel afhjælpning eller omlevering – altid eller i det konkrete tilfælde – er den erhvervsdrivendes hjemsted, men en forskudspligt for forbrugeren ikke er forenelig med artikel 3, stk. 3, første afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 4, i direktiv 1999/44/EF: Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 5, andet led, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger, der blot har underrettet den erhvervsdrivende om manglen uden at tilbyde at transportere forbrugsvaren til den erhvervsdrivendes sted, ikke er berettiget til at hæve aftalen?</p>	<p>Erhvervsstyrelsen Forbrugerombuds- manden Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>23.05.19</p>

C-239/18	<p>Saatgut-Treuhandverwaltung</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af artikel 11 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 (EF-udsåningsforordningen).</p> <p>EU-Domstolen er forelagt følgende spørgsmål: 1. Har officielle organer i henhold til artikel 11, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1768/95 en oplysningspligt, der udelukkende drejer sig om arten af planter, uden at der med anmodningen om oplysninger også kræves oplysninger om en beskyttet sort? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares med, at en sådan oplysningspligt kan gøres gældende:</p> <p>a) Er der tale om et officielt organ, der er beskæftiget med overvågning af landbrugsproduktionen, som omhandlet i artikel 11, stk. 2, første led, i forordning (EF) nr. 1768/95, når organet beskæftiger sig med kontrol af EU-finansieret støtte til landbrugere og i den forbindelse om de landbrugere, der ansøger herom, lagrer data, som også vedrører afgrødetyper?</p> <p>b) Har et officielt organ ret til at tilbageholde de oplysninger, der søges om, hvis meddelelsen af oplysninger nødvendiggør, at en tredjemand bearbejder eller specificerer de data, som findes hos organet, og dette medfører en udgift på ca. EUR 6 000,00? Spiller det i den forbindelse en rolle, om ansøgeren er villig til at overtage de hermed forbundne omkostninger?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	23.05.19
C-270/18	<p>UPM France</p> <p>1- Skal bestemmelserne i artikel 21], stk. 5, tredje afsnit] i direktiv [2003/96] fortolkes således, at den fritagelse, som medlemsstaterne kan lade mindre elektricitetsproducenter være omfattet af, forudsat at de beskatter de energiprodukter, som anvendes til at fremstille denne elektricitet, kan resultere i en situation som den, der er beskrevet i punkt 7 i nærværende afgørelse, for perioden forud for den 1. januar 2011, hvor Frankrig, som direktivet hjemler mulighed for, endnu ikke havde indført nogen national endelig forbrugsafgift på elektricitet og dermed heller ikke nogen fritagelse for denne afgift for mindre elektricitetsproducenter? 2- Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, hvordan skal bestemmelserne i direktivets artikel 14], stk. 1, litra a)] og bestemmelserne i direktivets artikel 21], stk. 5, tredje afsnit] kombineres for mindre elektricitetsproducenter, som anvender den elektricitet, som de fremstiller, til deres aktiviteter? Indebærer bestemmelserne en minimumsbeskatning som følge af enten beskatningen af den fremstillede elektricitet, men med fritagelse for den anvendte naturgas, eller en fritagelse for afgift på selve fremstillingen af elektricitet, idet staten således er forpligtet til at beskatte den anvendte naturgas?</p>	Energistyrelsen	GA	23.05.19
C-280/18	<p>Flausch e.a.</p> <p>a) Kan artikel 6 og 11 i direktiv 2011/92/EU, fortolket sammen med bestemmelserne i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at nationale bestemmelser såsom de i [forelæggelsesafgørelsens] præmis 8, 9 og 10 omhandlede, hvorefter procedurerne før afgørelsen om godkendelse af miljøkrav for anlæg og aktiviteter, som har væsentlig indvirkning på miljøet (offentliggørelse af vurderinger af indvirkningen på miljøet, oplysning og offentlig deltagelse i høringen), indledes og forvaltes primært af regionens største administrative enhed og ikke af den berørte kommune, er</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	23.05.19

	forenelige med de nævnte EU-retlige bestemmelser? b) Kan artikel 6 og 11 i direktiv 2011/92/EU, fortolket sammen med bestemmelserne i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at en national ordning såsom den i samme præmisser omhandlede, der endeligt fastsætter, at offentliggørelse af afgørelser om godkendelse af miljøkrav for anlæg og aktiviteter, som har væsentlig indvirkning på miljøet, nærmere bestemt deres offentliggørelse på et dertil bestemt websted, udgør en formodning om fuldt kendskab for de berørte parter med henblik på at rejse søgsmål i henhold til den gældende lovgivning (annullationssøgsmål ved Symvulio tis Epikrateias, øverste domstol i forvaltningsretlige sager) inden fristen på 60 (tres) dage, henset til lovbestemmelserne om offentliggørelse af vurderinger af indvirkningen på miljøet, oplysning og offentlig deltagelse i proceduren for godkendelsen af miljøkrav for de omhandlede anlæg og aktiviteter, der fastlægger, at nøgleaktøren for disse procedurer er regionens største administrative enhed og ikke den berørte kommune, er forenelig med de nævnte EU-retlige bestemmelser?			
C-383/18	Lexitor Sagen vedrører: Skal artikel 16, stk. 1, sammenholdt med artikel 3, litra g), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 660, med senere ændringer) fortolkes således, at en forbruger ved indfrielse før tiden af sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale har ret til reduktion af de samlede kreditomkostninger, herunder også de omkostninger, hvis størrelse ikke afhænger af den pågældende kreditaftales løbetid?	Finanstilsynet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	23.05.19